

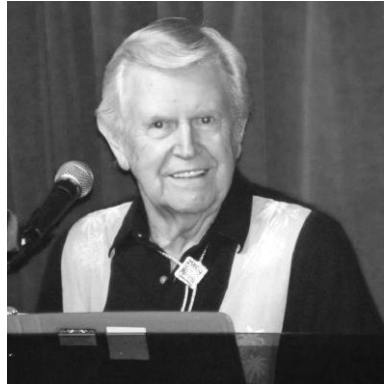
De liedjes die we zingen

What would I do without my music

Nieuw! Een stuk dat ik nog nooit gehoord had, van een zanger/liedjesschrijver waar ik nog nooit van gehoord had en met een co-schap van Bruce Belland. Je raadt het al, ook nooit van gehoord!

Dan blijft er niet veel meer over dan speuren op het wereldwijde web. Ook daar is niet eens te vinden wanneer de deze man geboren is. Een ouwe knakker is het wel al, hij past zo in een mannenkoor....

Harry Middlebrooks is wel een man met een grote staat van dienst in de muziek.

Hij werd geboren in het jaar X in het dorp Thomaston in de staat Georgia, genoemd naar George Washington. Op zijn zesde is hij begonnen met pianospelen, op zijn achtste begon hij al met solo optredens, een soort Heintje Simons/Jantje Smit dus. Kennelijk zag hij aanvankelijk geen heil in een bestaan in de muziek want hij haalde aan de Georgia Technische Universiteit een bachelor in textiel wetenschap.

Als student formeerde hij zijn eerste band, The Collegians. Dat ging zo goed dat hij besloot om het toch maar in de muziek te proberen. Na het behalen van zijn graad werd hij zanger/liedjesschrijver bij Atlanta en met zijn nieuwe band **Harry M and the Marvels** nam hij zijn eerste hit op: "**The U-T**". Ook dat Rock&Roll-nummer ken ik niet. Op youtube staat de originele versie en het klinkt lekker jaren '60.

Zijn mega hit werd het nummer **Spooky**. Dat nummer is in de loop van de tijd gecoverde door o.a. Andy Williams, Martha and the Vandella's, Dusty Springfield and Guy Ritchie. Geen onnozelen in de popwereld.

Oom Harry schreef talloze songs voor intussen vergrijsde grootheden als Johnny Mathis, Captain & Tennille, Anne Murray, Al Martino, Patti Page etc. Ook toerde hij samen met Elvis Presley. Nu vraag ik me af waarom ik nog nooit van die man gehoord had.

De co-schrijver van "Wat zou ik toch moeten zonder mijn muziek" is Bruce Belland uit Chicago. Ook nooit van gehoord, maar Barack Obama uit Chicago kent hem vast wel. Geboren in 1936 en een leven lang in de muziek. Beroemd geworden met The Four Preps die vele nummers gezongen hebben die we allemaal kennen. Bijvoorbeeld Moon River om er maar 1 te noemen.

Maar waar gaat ons lied eigenlijk over?

Nou hierover dus:

Sometime I stumble home
discouraged dragging my battered
dreams behind.

Wond'ring if the battle's worth the
fighting and why so many people's
eyes are blind.

But as I disappear into my music
and the song grows deep into my
soul, I know if God wants me to
use it, the striving's more
important than the goal.

And I think what would I do
without my music?

What would I do without my song?
What would I do without my
music? To make things right when
ev'rything seems wrong.

And as I lose my worries in my
music, dreams start rebuilding
strong and high

And I know though I may not be
winning I am a long, long way
from losing if I try.

And I think what would I do
without my music?

What would I do without my song?
What would I do without my
music?

To make things right when
ev'rything seems wrong, to give
me hope so that I can carry on.

Soms strompel ik naar huis en
sleep mijn gehavende dromen
achter mij aan

Mij afvragend of de slag het
vechten waard is en waarom de
ogen van zoveel mensen blind zijn

Maar als ik in mijn muziek
verdwijnen en diep in mijn ziel het
lied groeit, dan weet ik dat
wanneer God wil dat ik het
gebruik, het streven belangrijker
is dan het doel.

En ik denk wat zou ik doen zonder
mijn muziek? Wat moet ik zonder
mijn lied?

Wat zou ik doen zonder mijn
muziek? De dingen goedmaken
terwijl alles verkeerd lijkt te zijn.

En als ik mijn zorgen kwijt raak in
mijn muziek worden de dromen
sterk en hoog weer opgebouwd.

En ik weet dat ondanks dat ik
misschien niet win, ik niet zal
verliezen als ik het probeer.

Wat zou ik doen zonder mijn
muziek, Wat zou ik doen zonder
mijn lied. Wat zou ik doen zonder
mijn muziek?

Ik maak dingen goed als alles
verkeerd lijkt te zijn om mezelf
hoop te geven om door te gaan.

Zo op het eerste gezicht lijkt het op een kreet van een man die zijn droom over een mooie wereld in twijfel trekt. En dan is daar de muziek, daar vind hij troost in. Door muziek te maken geeft zich hoop en ook de kracht om door te gaan met leven.

Het arrangement

De bewerking van dit stuk is van de hand van de Welshman Dr. Alwyn Humphreys MBE (Member of the British Empire), koor en orkest dirigent en TV-presentator.

Je ziet het niet zo af aan de partituur, daar staat linksboven "arranged by Alwyn Humphreys", maar deze man is werkelijk een beroemdheid. Tenminste, als je als dirigent (musical director) van een koor als het Morriston Orpheus Choir mag optreden in vele Europese landen, de USA, Nieuw Zeeland, Australië en zelfs Taiwan en de Arabische Emiraten, dan ben je echt wel wat.

In het Sydney Opera House en Carnegie Hall in New York kreeg het koor 5 staande ovaties na hun optreden. In Nederland stelt dat niks voor, daar gaat iedereen altijd staan na afloop van een concert of een theatervoorstelling. In andere theaters in wereld heb ik met eigen ogen gezien dat iedereen blijft zitten tenzij er werkelijk een bijzondere prestatie is geleverd.

Meer dan 200 arrangementen voor mannenkoren staan op zijn naam. Onder andere het Gloria van Vivaldi, The Rose (niet onze versie) Amazing Grace, There is Nothing Like a Dame (niet onze versie), Shenandoah, Finlandia en songs van Elvis Presley en liederen uit musicals zoals Cabaret, Cats en Phantom of the Opera. Er is vast nog wel iets voor ons koor bij? Ik vind het nogal wat. Jaloersmakend.

John van Halderen, januari 2017